

REBORN

ALEX
SCARROW

Alex Scarrow

REBORN

Copyright © Alex Scarrow 2017
First published 2017 by Macmillan Children's Books,
an imprint of Pan Macmillan

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Aneta Zemánková, 2019
Obálka © Kreatika, s.r.o., 2019
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-489-0 (pdf)

Alex Scarrow

REBORN

Přeložila: Aneta Zemánková

Pro Debbie,
mou drahou „kamarádku“
(která mi pomáhá změnit špatná zlova na dobrá).

PRVNÍ KAPITOLA

Před dvěma lety

Tom Friedmann přes tmavé sklo vstupní haly sledoval scénu, která nedávala smysl. Z nebe se sypaly vložky připomínající konfetový průvod na Den díkůvdání. Matně mu to připomnělo vzdouvající se mraky kancelářských papírů, které se s třepetáním snesly na Manhattan po nárazu prvního letadla společnosti American Airlines před všemi těmi lety. Tyhle byly ale menší a podobaly se velkým chundelatým vločkám, o kterých je vám *úplně* jasné, že se usadí a pořádně vám zavaří s cestovními plány.

Vložky, jejichž cestu dolů na ulici směřovaly bloky vysokých budov ze skla a chromu kolem Wall Street, se tetelily v mracích zdálky připomínajících klesající mlhu.

A lidé padali k zemi. Umírali.

Ne hned..., ne jako při plynovém útoku. Viděl to v praxi na Středním východě. Ten příšerný pohled na civilisty, kteří náhle umírali v celých vlnách. Žádný zmatek, žádný povyk, prostě jen smrt. Ale bože, tohle se dělo skoro stejně rychle.

Jistě moc rychle na to, aby za to mohla příroda, že?

Tom sledoval policistu na druhé straně silnice. Před minutou máváním pobízel chodce do vstupních hal různých firem, a teď klečel, kýval se jako opilec a zíral na lesknoucí se kůži svých rukou.

„Tome, nikdo neodpovídá!“

Otočil se. Elaine Garciová mu podávala zpět telefon. Snažila se dovolat své matce.

„Dej mi to!“ vyštěkl a vytrhl jí ho.

„Tome, co se to děje?“

Ignoroval ji a projížděl kontakty. V rychlém vytáčení měl půl tuctu čísel. První z nich mělo předčíslí Bílého domu. Bylo obsazeno.

Druhé patřilo telefonu jeho syna. Než to Leon zvedl, dvakrát to zazvonilo.

„Jsi v pořádku, tati?“

„To jsi ty, Leone?“ Zněl nějak jinak. Ne jako jeho obvyklé líné mumlání určené rodičům, hlasová verze protočerní očí.

„Tati? Co se –“

„Je to *tady*, Leo! Je to přímo *tady* ve městě!“

„Cože? V... New Yorku?“

„Ano! Lidi *tady* umírají přímo na ulici, zatraceně!“

Spojení šustilo a praskalo přetížením. Tom uvažoval nad tím, kolik lidí asi zavaluje síť zpanikařenými telefonáty.

„Tati... kde jsi? Jsi v bezpečí?“

„Poslouchej mě! Ta věc se šíří vzduchem! Je to jako vložky. Zůstaňte uvnitř! Zůstaňte doma. Zalepte okna a dveře a ZŮSTAŇTE UVNITŘ!“

„Ale my jsme ve vlaku, tati! Řekl jsi, že se máme dostat z Londýna. Řekl jsi, že máme –“

Tom sebou škuubl. Řekl to. Přesně tohle jim poradil. *Dostaňte se z Londýna.* Venku s kvílením sirény zastavilo policejní auto. Kolegové klečícího policisty vylézali ven, aby mu pomohli. Tom varovně praštil pěstí do skla, ať zůstanou v autě, ale ten zvuk se ztratil ve venkovním hluku, v siréně a křiku lidí.

„Já vím. Sakra... sakra. Jste blízko k mámině rodině?“ Snažil si vzpomenout, kde žijí rodiče Jennifer. Je to malá vesnice s malebnými domy hned za městem, která se jmenuje... vzpomněl si.

„Jste blízko Norwiche?“

„Já nevím... myslím, že vlak je na –“ Zbytek toho, co Leon říkal, se ztratilo mezi praskáním.

„Dobře. Hned, jak se tam dostanete, řekni mámě, řekni jejím rodičům, že musí zůstat uvnitř. Rozumíš mi? Zůstaňte uvnitř, zavřete okna. Znovu už nevycházejte!“

Policisté venku teď vzhlíželi nahoru k falešnému sněhu a odháněli si z tváří vločky. Jejich nakažený kolega se zhroutil na bok a zdravou rukou si škrábal tu druhou, která se leskla a rudla.

„Ach bože, Tome!“ vykřikla Elaine, zatímco to sledovali.

Muž si z ruky sundal kus masa. Uvolnilo se až moc lehce, jako dlouho dušené hovězí. Po předloktí mu stékala krev a z kostí jeho ruky visela šlacha, která se líně a unaveně pohupovala.

Ježíši Kriste!

O pár metrů dál, kde se předtím zhroutila žena, byl ten proces podle všeho mnohem pokročilejší. Pod teď již poskvrněným oblečením se její dříve objemná postava zmenšila a zdálo se, že se kolem ní na všechny strany rozlévají pramínky tmavé tekutiny.

Policista na zemi kolem sebe máchal svou rozpouštějící se rukou a křikem prosil své kolegy o pomoc. K autu ze všech stran směřovali další lidé. Další nakažení jako on, kteří se k policistům v šoku belhali jako batolata s nakrčenou pusou kňourající po své matce. Zmateně a vyděšeně zírali na své ruce a paže, otírali si lesknoucí se, praskající puchýře a prosili o pomoc.

Zdálo se, že policisté ignorují jemný třepotavý „sníh“, jako by byl tím posledním na seznamu věcí, kterým by měli věnovat pozornost. Couvali od křičící masy infikovaných lidí, kteří se k nim blížili, a štěkali po nich rozkazy, ať se všichni drží zpátky.

Ježíši... je to jako zatracený zombie film.

Někdo vytasil zbraň. Do vzduchu třeskl výstřel. Tomovi bylo podle vykuleného pohledu mladého policisty, který stál nad svým zhrouceným kolegou, jasné, že druhý výstřel už bude mířit do davu. Byl si vědom toho, že Leon je ještě stále na druhém konci praskajícího spojení. Čeká na radu. Na pomoc.

„Poslouchej mě... poslouchej... Tahle věc je ve vzduchu. Můžeš to VIDĚT, je to jako... jako VLOČKY. Je to rychle! Všude to zabíjí lidi... dotkne se to jejich kůže a oni pak umírají... roztékají se...“

Signál se hrozně přerušoval.

„Nedopust', aby se tě to DOTKLO... ty vločky! Nesmí se k tobě dostat!“

Slyšel svého syna odpovědět. Bylo to něco, co sežvýkal a vyplivl skomírající signál.

„Mám tě rád, synu!“ zakřičel do telefonu, jako by to mohlo pomoci. „Mám tě rád, vás oba, tebe i Grace! Bože, přeji si, abych byl s vámi –“

Někdo do něj vrazil a málem mu vyrazil telefon z ruky. Chlap v šedém obleku a bílé kancelářské košili zvlhlé potem. Pokusil se Tomovi vytrhnout mobil z ruky.

„Hej! Uхни mi hergot z cesty!“

Tom muže odstrčil na tmavé sklo okna, které se zatřásl, ale nerozbilo.

„Máš na tom signál?! Potřebuju si zavolat!“

„Najdi si telefon někoho jiného!“ vyštěkl na něj Tom. Muž zacouval a šel hledat dalšího telefonujícího. Tom si znovu přiložil mobil k uchu. „Leone! Ještě tam jsi?“

Ozvalo se jen praskání a syčení.

„Leone! LEONE!“

Byl pryč.

Elaine na něj zírala, zatímco zavěsil a zasunul si telefon do kapsy saka. „Tome...?“

Venku teď policisté reagovali na vločky, které se jich dotkly. Jeden soustředěně zíral na svou ruku jako nějaká karnevalová věštkyňe na dlaň a druhý si chlupatým předloktím mnul nos.

„Tome?“ ozvala se znovu a tentokrát důrazněji.

„Co je?!“

„Co budeme dělat?“

Zavrtěl hlavou. Byl naštvaný sám na sebe. Varovali ho předem. Před čtyřicetimi hodinami bylo prezidentovi doporučeno zmobilizování federální agentury pro zvládnutí krize. Byl o kus před ostatními, a stejně toho nedokázal využít. Nepodnikl kroky, které měl, a teď tu trčel v recepci nějaké wallstreetské reprografické společnosti a pozoroval, jak lidé kolem něj umírají.

Zíral z okna. Zdálo se, že vloček padá méně, nebo možná mraky částecek postrkuje dál po ulici vždy přítomný „manhattanský mistral“ prohánějící se mezi vysokými budovami. Strážníci, kteří přijeli v policejním autě, začínali vrátit. Jeden těžce dosedl na obrubník, jako by si na párty užíval do pozdních nočních hodin a teď se snažil vymyslet, jak se dostane domů. Většina ostatních lidí kolem byla ve stejném stavu. Klečeli a omráčeně se pokoušeli pochopit, co se jim děje.

Tom se natáhl po dveřích vedoucích na chodník.

„Co to sakra děláš?“ vykřikla Claire. Její perfektně vytrhané obočí se nakřčilo děsem.

Kývl na policejní auto zaparkované na druhé straně ulice. „Jdu ven.“

„Nemůžeme tam jít!“

„Já jdu. Můžeš jít se mnou, nebo tady zůstat. Je to na tobě.“

Prudce zavrtěla hlavou.

Jednej rychle, anebo vůbec, Opičáku.

„Tak já tedy jdu,“ řekl odhodlaně.

„Nemůžeš mě opustit!“ křičela a natahovala se po jeho paži. „Prosím! Nemůžeš –“

Prudce ji setřásl. „Jsi dospělá, Elaine. Budeš muset vymyslet něco jiného.“ Zatlačením otevřel dveře, přehodil si přes hlavu sako a spěchal přes chodník do pozdně odpoledního slunce, které na zemi vytvářelo lososově růžové a tmavě levandulové pruhy podobné ostrým tahům štětce malíře Rothka. Slyšel, jak za ním Elaine buší na sklo a vríská.

Přiblížil se k mladšímu policistovi, který seděl na obrubníku.

„Strážníku?“

Muž k němu vzhlédl a mrkal do slunce, jež mu svítilo do očí.

„Klíče?“ zeptal se Tom. „Vaše klíče od auta? Jsou v zapalování?“

Policista mu věnoval prázdný a dětský úsměv. „Hej, Steve? To jsi ty, chlape?“

Je pryč. Je mimo.

Tom se podíval za něj. Dveře na místě spolujezdce byly doširoka otevřené. Modrá světla sirény stále rotovala, což by mělo znamenat, že tam ty klíče ještě jsou. „To je jedno.“

Rychle naskočil dovnitř a zavřel za sebou. Našel klíče visící z jedné strany volantů a otočil s nimi. Ještě jednou se podíval na Elaine, která stála za tmavým sklem a bušila do něj pěstmi, aby se vrátil a zachránil ji.

Nejsi za ni zodpovědný, Tome. Leon a Grace. Dobře? Jenom Leon a Grace. Nic jiného.

DRUHÁ KAPITOLA

Je mi to jasné, tati. Je mi to jasné. Zase tak hloupý nejsem.

Jsi mrtvý.

Uvědomuji si, že si tě jen představuji. Jsi mojí terapeutickou pomůckou. Způsobem, kterým se můžu vypořádat se svými problémy a vypustit je na stránky deníku místo toho, abych si je nechával bublat v hlavě. Jsi lékem na moje migrény, jsi placebem.

Takže proč ještě pořád píšu do tohoto deníku? Myslím, že jedna moje část dál doufá, že si ho nakonec přečteš a uvidíš, že jsem si vedl dobře. Že nejsem nějaký zbytečný lenoch, že se mi ve skutečnosti podařilo vydržet takhle dlouho.

Pravděpodobně déle než tobě.

Asi tak nějak doufám, že mě odněkud sleduješ, že se mi při psaní těchto vět díváš jako duch přes rameno.

Takže jo, tati... Překvápko! Přežil jsem! A pokud si tohle jako duch čteš, tak chceš asi vědět, jak se mi daří, že?

No... život býval lepší. Ještě pořád jsme v Norwichi, ale přesunuli jsme se z bytovky u fotbalového hřiště do bytu nad supermarketem.

Život je o ekonomii využití energie: kalorie využité na to, aby se kalorie získaly. Dokud jsme se nepřestěhovali, museli jsme se každý den vypořádávat s těžkými kalorickými volbami. Teď je hned o dvě patra níž spousta konzervovaného jídla. Sedíme na vrcholku naší vlastní spíže. Navíc to znamená, že ani já, ani Freya nemusíme vůbec vycházet ven. Což je zatracená úleva, když vezmeme v potaz, jak moc tam mrzne.

Minulou zimu nás to úplně zavalilo. Na měsíce. Pak bylo „léto“, které bylo chladné, šedé, mokré a ne moc dlouhé. Potom další zima, která byla naprosto stejná. Kupy sněhu úplně jako v New Yorku.

A virus? Není po něm ani stopy. Nikde. A to už asi víc než rok. Nevím, jestli je s tím tohle počasí nějak spojené. Možná, že ano. Možná, že bez sedmi miliard lidí, kteří do atmosféry vypouští nepořádek, udělalo globální oteplování pořádnou otočku o 180 stupňů. Ale spojené nebo ne, je to takové, jaké to je. Myslím si, že mrazy tu věc zabily, a tohle jsou následky.

Tohle je teď naše výzva... přežít dobu ledovou.

„Leone? Podívej se!“ ukazovala Freya.

Leon si stáhl šálu a vydechl velký obláček teplého vzduchu. „Jo, vidím to.“

Stáli na střeše obchodu jménem Chappelfields v západní části města. Jako všude jinde, ve všech dalších nákupních řetězcích, byly uvnitř naprosto stejně užitečné a zbytečné věci vedle sebe.

Freya ukazovala na levou stranu sněhem pokrytého venkovního tržiště, kde na vrcholku shluku vysílačů a satelitních talířů blikalo slabé rudé světlo. Kdyby byl den jasný,

slunce zářilo a všechno se třpytilo, tak by si ho pravděpodobně nevšimli, ale dnes uvrhly šedé mraky město do stínu setmění.

„Někdo má ještě pořád elektřinu,“ řekl Leon.

„Zatím moc nedoufejme.“

Minulou zimu jeden den zahlédli na druhé straně města světlo. Druhý den se tam vydali zjistit, co to je. Z nakloněného povrchu střešních solárních panelů sjela hromada sněhu a po pár dnech světla se nakonec se zamžikáním probudila k životu a rozsvítila neonová cedule, která všem slibovala, že můžou v *Laserových válkách* zažít hodiny rodinné zábavy.

Tohle červeně blikající světlo bylo blíž. Dost blízko na to, aby se obtěžovali to rychle omrknout.

„Stojí to za to?“

Freya pokrčila rameny. „Dávají v televizi něco, kvůli čemu bys spěchal zpátky?“

Leon se usmál. „Nevadí, že to kvůli tomu vezmeme oklikou?“

Dívka přesunula váhu a opřela se o svou hůl, jednu z těch, které mají nahoře gumové madlo a dole čtyři krátké nohy.

Přikývla. „Pořádně mě bolí boky, ale zvládnou to. Pojd' me se podívat.“

Stáli před prosklenou budovou a zírali na shluk antén a satelitů na jejím vrcholku. Leon se podíval na nápis usazený na straně budovy.

BBC. Tři písmena s vysokými sněhovými čepicemi.

„BBC Norfolk,“ řekla Freya. „Televizní a rádiová stanice.“
Otočil se na ni. „Tady je... bylo BBC?“

„Ne celé. Samozřejmě. Je to jen regionální budova. BBC Norfolk.“

„Aha, jasně.“

Leon sáhl do batohu a vytáhl kladivo a dláto, jejich standardní výbavu na vloupání. Vzhlédl. Prosklená část budovy byla tři patra vysoká a rozdělená do mříže tvořené dvoumetrovými panely podpíranými kovovými trámy. Když rozbije ten panel přímo před sebou, tak to neskončí skleněným vodopádem. Tu chybu už jednou udělal a o hlavu ho málem připravila lavina velkých, rozeklaných střepů.

„Připravená?“

Freya o několik kroků ustoupila. „Připravená.“

Leon si vytáhl šálu tak, aby mu zakrývala obličej až ke kořenu nosu, odhodlaně přiložil dláto ke sklu, přimhouřil oči a pak pořádně máchl kladivem. Zimou zkrěhlé sklo se lehce roztříštilo a hlasitě popadalo do budovy. Nechal po sobě prázdný rám připomínající úsměv s mezerou mezi zuby.

Počkali, dokud se poslední střep nezakymácel a nespádl na zem, a pak vešli do rozsáhlého, matně osvětleného interiéru.

Leon se vydal do velkého atria jako první. Po jejich pravé straně byla vnitřní a venkovní kavárna se samými skleněnými stoly, pohodlnými židlemi a mohutnými truhlíky s rostlinami, jež kdysi mohly být bujným kapradím z mírného pásu, ale ze kterých teď zbyly jen kostry větvíček. V zadní části haly byla obrovská městská knihovna.

Na balkon, z něhož byl výhled na rozlehlý prostor, vedlo schodiště a nalevo viděli vchod do hlavního podlaží BBC.

Schody vyšli mlčky. Boty jim hlasitě skřípaly a klapaly a oni špicovali uši a napůl doufali, že se jich někdo zeptá, co tam dělají. Dorazili před hlavní vchod. Cestu jim blokoval turniket s otvorem pro kartu, trpělivě čekající na to, až se do něj vloží zaměstnanecký průkaz. Leon přes něj lehce přeskočil a pak se otočil a nabídl Freye ruku, aby jí pomohl.

„Myslela jsem si, že BBC bylo celé o jednoduchém přístupu pro všechny, zatraceně,“ zavrčela, když se posadila na turniket, podala Leonovi hůl a potom přes něj přehodila svou silnější nohu. Tu druhou musela nadzvednout rukama a zaskřípala zuby, když se jí do boku zabodla tupá bolest.

Uvnitř to bylo přesně takové, jak si Leon představoval. Otevřený kancelářský prostor plný stolů, židlí, po ramena vysokých přepážek mezi kójemi a rostlin v květináčích, které už dávno zemřely. Po jedné straně se táhla vnitřní skleněná zeď, přes kterou bylo vidět na atrium a kavárnu dole. Druhou zvýrazňovaly zarámované plakáty s usmívajícími se místními hlasateli a celebritami.

„Není tady po elektrině ani stopy,“ řekla Freya. Monitory počítačů a stropní světla byly všechny vypnuté. Stáli v ponurém příkrovu slábnoucího denního světla vycházejícího zvenčí. „Podle všeho jen už zase plýtváme časem,“ povzdechla si.

Leon přikývl. Protože už skončilo to nejhorší z druhé zimy a trochu se oteplilo, byl to pravděpodobně výsledek dalšího solárního panelu odkrytého pádem sněhu.

„Když už jsme tady, tak se můžeme porozhlédnout, jestli nenajdeme něco užitečného.“

Prošli kolem kójí a každá opuštěná kabinka vyprávěla svůj vlastní příběh o rychlém odchodu. Nebyla tu žádná těla. Všichni museli své pozice opustit dost rychle, ale kolem byly rozházené jednoznačné známky posledních věcí, které dělali před odchodem. Ztvrdlé zbytky jídla v obalech a stránky poznámkových bločků přilepené na obrazovkách v památce na zaměstnance, kteří už jsou dávno pryč.

Leon zvedl ze stolu Rubikovu kostku a zastrčil si ji do batohu. Pomůže mu ukrátkit nekonečné hodiny, kterých mají nazbyt. Potom se nouzovým schodištěm dostali do dalšího patra a zatlačili na dveře.

„A tady se dějí všechna ta televizní kouzla,“ řekla Freya, jako by byla průvodkyní.

Dívali se na zpravodajskou místnost, ve které byl stůl a dvě prázdné židle hlasatelů ve stejné firemní rudé barvě BBC. Na opuštěný stůl zíraly v půlkruhu tři automatizované kamery a jejich slepé objektivy připomínaly kyklopy.

Freya poodešla ke stolu a svalila se do jedné ze židlí. Popadla papíry pohozené na stole, shrnula je oběma rukama dohromady a vážně s nimi poklepala.

„Dnes budeme ve *Freya Hartové o šesté* diskutovat o šokujícím počtu majitelů psů odmítajících uklízet nepořádek, který po sobě zanechávají jejich psí společníci.“

Leon si pobaveně odfrkl a posadil se do židle vedle té její.

„Vážně... *tohle* se tady bralo jako zprávy. Tohle a hlášení z Ofstedské školy,“ řekla Freya.

Leon sebral několik volných listů papíru a zahleděl se do třpytivých čoček tří vypnutých kamer. „Dnes jsou zprávy tady z Norfolku opět klidné,“ prohlásil. „A teď předpověď počasí na víkend. Další sníh a ještě víc sně–“

Zarazil se a zíral na věty vytištěné na papíře. Byl to krátký seznam odrážek, z nichž byly některé červeně přeškrtnuté a jiné měly na okraji poznámky. Pořadí bodů měnily kroužky a šipky. Úpravy spíchnuté horkou jehlou.

- *Vláda vyhláší stanné právo, které nabude platnosti dnes večer v devět hodin.*
- *Všechny dopravní spoje, železniční tratě, silnice a letiště byly uzavřeny.*
- *Ozbrojené policejní složky mají plnou pravomoc zbraně použít.*
- *Rusko je podezřelé z použití taktických atomových hlavic na několik měst stížených nákazou.*
- *Austrálie, Japonsko, Hongkong a Srí Lanka ohlašují první potvrzené případy nákazy.*

Freya si četla tentýž seznam, který držela rukama v rukavicích. Podívala se na něj. „Vážně se to dostalo na celou planetu, že?“

„Poletovalo to vzduchem. Hádám, že jo.“ Leon se podíval na ručně napsanou poznámku na konci stránky. Přečetl ji nahlas. „Tohle bude naše poslední televizní vysílání. Pro další aktuální zprávy si prosím nalaďte nouzové vysílání BBC, které používá dlouhovlnnou předvolbu Rádía čtyři, jedna-devět-osm.“

„Alespoň se nerozloučili tou kýčovitou frází, nechť se Bůh smiluje nad vaší duší,“ řekla Freya.

Možná, že to nenapsali, ale třeba to řekli, pomyslel si Leon. Dokázal si představit, že to hlasatele nebo hlasatelku lákalo mít možnost odchýlit se od scénáře a říct něco od srdce.

Sbohem.

Hodně štěstí.

„Já, máma a Grace jsme v době, kdy tohle vysílali, ještě museli být ve vlaku.“

Freya se na něj otočila. Slyšela Leonův příběh o útěku. A řekla mu ten svůj. Ani jeden z nich se jimi teď už nemusel zabývat. Leon určitě ne. Grace je pryč. Jeho máma je pryč již dlouho. Stejně jako Freyini rodiče.

Dívka poodjela na židli. „No tak – pojďme. Nic tu pro nás není.“

Leon přikývl. Pustil papíry a ty se rozprostřely po stole.

Zvedli se a zamířili ke dveřím schodiště. Světla zvenku rychle ubývalo a pokud se chtějí dostat domů dřív, než bude úplně temno, potřebují vyjít teď. Ne že by si měli kvůli tmě dělat starosti. Mají baterky a znají cestu, kterou přišli. A venku už *teď* nic není, žádní *žrouti*, žádné příšery, a pokud ví, tak nikdo jiný než oni. Jen se o dost ochladí, jakmile na šedém nebi zajde žalostné slunce. Na to, aby si pospíšili domů, je to dostatečný důvod.

Leon Freyu zastavil, když otevírala dveře ke schodišti. „Počkej!“

„Co je?“

„Tamhle. Něco jsem zahlédl...“

Podívala se doprava. Chodba lemovaná dalšími zarámanými plakáty místních celebrit a na jejím konci se nacházely pootevřené, silně akusticky izolované dveře. Nad nimi visel nápis ON AIR, tmavý a bez života.

V jejich malém okénku se odrážela slabá blikající tečka jantarově zbarveného světla.

„Svíí se tam,“ řekl Leon. Zamířil chodbou, otevřel dveře a nakoukl dovnitř. Byla to malá místnost bez oken. Byla tam skoro úplná tma, ale prostor jemně osvětlovalo jedno malé oranžové světýlko na pultu s vybavením. Natáhl se do svého batohu, vyndal baterku a zapnul ji.

„Rádiové studio,“ řekla Freya.

Jeho zdi byly obložené šedým kobercem, který vysíl z jejího hlasu život. Místnost rozdělovala příčka a další dveře na dvě části. Přes tlusté sklo Leon viděl nahrávací kabinu, několik mikrofónů, které visely na protivibračních držácích, pár židlí a stůl.

Stáli v kontrolní místnosti. Leon vykročil k vybavení a tomu jednomu blikajícímu oranžovému světlu. Byl to malý čtvercový knoflík, jeden v řadě dalších, které zůstávaly tvrdošíjně tmavé a lhostejné k jejich vytrvale mrkajícímu sourozenci.

„AUX,“ přečetl Leon tři černá písmena uprostřed.

Freya pokrčila rameny. „Klidně můžeš.“

„Klidně můžu co?“

„Stisknout to. Není to tak, že to vyhodí svět do vzduchu nebo podobně.“

Leon si stáhl rukavici a jemně položil koneček ukazovákku na tlačítko. Cítil, že z něho stoupá nejnepatrnější

teplo, které vytvořila malinká blikající LED dioda, jež se neochvějně odmítala vzdát a přidat se k ostatním.

Na chvíli nechtěl tlačítko zmáčknout. Možná, že to vypne ten systém, ať už je to cokoliv, který tady ještě pořád jede na pramínku energie. Jako když člověka odpojí od přístrojů. Ukončí něčí utrpení.

Freya netrpělivě vydechla, natáhla se a zatlačila mu na prst.

Světlo za tlačítkem se s mrknutím změnilo z jantarové na zelenou a reproduktory na obou stranách mixážního stolu kontrolní místnosti najednou začaly tiše syčet a praskat.

„... nejste sami. Opakuji, NEJSTE sami. Pomoc se blíží. Pomoc je na cestě...“

TŘETÍ KAPITOLA

Před dvěma lety

„Pohněte, pro boha živého!“

Tom Friedmann se díval čelním sklem „vypůjčeného“ policejního auta, zatímco se mu před očima rozpadala civilizace na divoké hloučky jeskynních lidí. Stál u obrubníku vedle památníku válečných veteránů v Battery parku na úplném konci Manhattanu. Kolikrát se sem z práce vykradl na tichý oběd a sledoval plavby trajektů z přístavního mola a na ostrov Liberty Island plného turistů fotících si selfie?

Battery park byl jedním z mála klidných míst ve městě, které *vůbec* nikdy nespí.

Hovor se konečně spojil. „Soukromá linka,“ odpověděl uspěchaně znějící ženský hlas.

„Patty, tady Tom Friedmann. Kde to sakra je? Sedím tady jako idiot už půl hodiny!“

„Už se blíží, pane Friedmanne. Je na cestě, slibuji!“

Křičela přes hluk burácejícího motoru. Tom slyšel tucet dalších hlasů zvýšených kvůli dusotu rotorů a motoru,

který nabíral na setrvačnosti, aby se mohl zvednout ze země.

Blbost. Vyhýbá se odpovědi.

Davy, které proudily kolem, do policejního auta narážely a strkaly. Do okýnka řidiče udeřila zpcená dlaň. Venku, hned vedle něj, probíhala rvačka.

„Je tam s vámi? Nechte mě s ním promluvit!“

„Je zaneprázdněný jiným hovorem, pane.“

„Do háje, Patty, dejte mu ten zatracený telefon!“

Hluk v mobilu byl najednou ztlumený. Zakrývala rukou mikrofon. Mohl slyšet její ztišený hlas. O chvíli později se ozvalo ohlušující ječení motoru helikoptéry připravující se na odlet.

„Tome?“ U telefonu byl teď Doug, který promluvil dřív, než mohl Tom odpovědět. Na zdvořilostní fráze nebyl čas. „Tome! Jeden je na cestě. Jen vydrž, *amigo*, dobře?“

„Dougie, pro boha živého! Začíná to tady jít celé do kopru!“

„Dostaneme tě odtamtud. Slibuji!“ Hovor se přerušil. Ani se nerozloučil.

Tom zaklel a hodil telefon na sedadlo spolujezdce. Vůbec se nezeptal, jestli ještě pořád čeká na tomtéž místě.

A... *amigo*. Řekl *amigo*.

Nečeká na tebe žádná zatracená helikoptéra... amigo.

Tom se z okna podíval na lidi, kteří proudili kolem. Všichni mířili k molům pro trajekty. Ten bastard se staral jen o sebe, svíral svůj zlatý kupon Willyho Wonky a do háje s jejich starým heslem o „bratrech ve zbrani“. On to má zařízené, a to je v pořádku.

Praštil pěstí do palubní desky. A znovu. A znovu.
Zůstaň v klidu. Prostě musíš začít pracovat na plánu B.
Na chvíli se zahleděl na sedřenou kůži svých kloubů.
Trajekty.

Tam tenhle rostoucí dav míří. Otevřel dveře, vystoupil a protlačil se do proudu panikařících lidí.

Když se ohlédl přes rameno, byly vidět jen zkroucené a protáhlé tváře, poznamenané strachem. Dav vypadal jako složenina všech lidí z Manhattanu, kteří pospíchali na jih, aby chytili poslední trajekt odsud. Mosty na obou stranách teď blokovala národní garda. Metro a vlaky byly uzavřené. Jediná cesta pryč je možná na posledních trajektech. Anebo si člověk může zaplavat v chladném Atlantiku.

Dostaneš se na jeden z těch trajektů, Tome. Uděláš to, protože MUSÍŠ.

Tlačil se davem, narážel a klestil si cestu dopředu.

„Hej!“ Někdo ho hrubě zatahal za paži.

Otočil se a vrazil té osobě hranou ruky do hřbetu nosu. Cítil, jak pod tím nárazem praskla chrupavka a postava upadla a zmizela v moři nohou.

Takhle to bude: ne přežití nejsilnějšího, ale nejhoršího.

Otočil se zpátky a dál se prodíral davem, dokud se nedostal z malého parku a mohl vidět nízkou zelenou střechu památné hodinové věže přístavního mola A, ve které se prodávaly lístky, a za ní kanárkově žlutý trup dvoupátrového vodního taxi. Vypadalo to, že je každý čtvereční centimetr jeho povrchu pokrytý lidmi, kteří stáli, seděli, ze všech sil se drželi a brečeli. Samotné molo bylo tak přeplněné, že z vody Hudsonu čas od času vytryskla ledově

chladná pěna, když někoho odstrčili stranou a on s cáknutím spadl do řeky.

Byla vidět řídká řada maskáčových přileb, jejichž majitelé se snažili kontrolovat příliv lidí na konci mola. Pokoušeli se zabránit tomu, aby loď zavalili.

V té chvíli to uslyšel. Plácání listů rotoru přibližující se od jihu.

Nebe nad New Yorkem bzučelo helikoptéry, které z vrchních pater mrakodrapů vyzvedávaly několik šťastlivců. Stroje kroužily a vznášely se jako včely rozrušené včelařem. Zdálo se, že jeden se rychle blíží k Battery parku.

Tom si dovilil záblesk naděje. Možná, že Doug svůj slib vážně splní. Začal si razit cestu ven z proudu davu, vyprostil se a stál na otevřeném prostranství.

Helikoptéra letěla nad Hudsonem nízko a rychle. Konečně začala zpomalovat, když se přiblížila k jižnímu cípu parku.

To musí být můj odvoz.

Tom pocítil prchavý okamžik studu kvůli tomu, že pochyboval o Dougově slovu. Rozběhl se a proplétal si cestu kolem ostatních mířících k molu, jako losos plavající proti proudu.

Helikoptéra začala klesat, když doletěla k plotu parku, a vítr, který vytvářela, vyhazoval do vzduchu mlhu ledově studených kapek slané vody, jež Toma, který od ní byl padesát metrů, bodaly do obličeje.

To JE pro mě, řekl si.

Stroj se konečně dostal nad zem a rozvířil mrak podzimmních listů, větviček a prachu ze sadu a zahrad parku.

Lidé kolem něj se začínali zastavovat a nadějně vzhlížet, když helikoptéra, která se vznášela dvacet metrů nad nimi, začala váhavě a opatrně klesat.

Tom cítil, jak ho štípe obličej z nepořádku, který stroj vyzdvihoval do vzduchu. Přimhouřil oči a divoce nad hlavou máchal rukama. V otevřených dveřích kabiny byl vidět půltucet mariňáků čekajících na to, až budou moct vyskočit.

Helikoptéra sestoupila o posledních pár metrů a jemně dosedla na ližiny. Z otevřených dveří se vyrojili vojáci, rozmístili se do půlkruhového perimetru a s vytasenými zbraněmi dopadli na kolena. Tom spěchal vpřed a dál mával pažemi.

Tucty dalších lidí, kteří také slyšeli rachot přilétajícího stroje, se teď zastavili, otočili a optimisticky k němu zamířili. Žena před ním, pevně svírající své šarlatově zbarvené značkové boty na vysokém podpatku, si pospíšila k nejbližšímu vojákovvi. Nedokázal je přes hluk motoru a točící se vrtuli slyšet, ale bylo jasné, že se jí dostává pevného NE. Nepustí ji tam. Voják vrtěl hlavou a něco na ni křičel. Ona ale neposlouchala a snažila se ho obejít. Popadl ji za paži a prudce ji odstrčil dozadu, takže klopýtla a dopadla před Toma.

Tom se jí vyhnul, složil si před ústa ruce a přistoupil k vojákovvi.

„TOHLE JE PRO MĚ!“ zakřičel.

Voják naklonil hlavu na stranu a přiložil si ruku k uchu.

„ŘÍKÁM... ŽE SI MYSLÍM, ŽE JE TO PRO MĚ!“ křičel Tom. Začal se prohrabovat uvnitř svého saka.

„JAK. SE. JMENUJETE?“ Voják vyštěkl každé slovo jednotlivě.

„TOM... FRIEDMANN!“

Na to voják zareagoval kývnutím. Správné jméno. Dobrý začátek. „MUSÍTE. MI. UKÁZAT. NĚJAKOU. LEGITIMACI, PANE!“

Tom už na tom pracoval. Vytáhl svou peněženku a opatrně ji otevřel, aby z ní mohl vyndat svůj řidičský průkaz. Vítr z ní vytrhl volné paragony a málem s nimi vzal i tu plastovou kartu.

„TADY!“ vykřikl a natáhl k němu ruku. Voják rychle pohledem přeletěl jméno a zkontroloval, že sedí fotografie.

„JO!“ To mu stačilo. Zdálo se, že chce tohle považovat za úspěšný výsledek a znovu se dostat zpátky do vzduchu. „DOBŘE, RYCHLE SI NASTUPTE, PANE!“

Tom kolem něj bleskově proběhl k helikoptěře. Zvuk motoru začínal nabírat na hlasitosti a stával se z něj kovový křik. Připravoval se na vzlet. Když se chytil ruky, kterou k němu někdo natahoval, uslyšel výstřely a ohlédl se přes rameno. Vojáci stříleli varovně do vzduchu. Dost blízko na to, aby se kvůli tomu zvuku nedalecí lidé přikrčili k zemi a škubli sebou, ale za nimi bylo vidět něco mnohem více znepokojujícího...

Přes malý park, nízké kulaté hradby místní pevnosti, přes květinové zahrady, skrz stromy a kolem návštěvního centra se... k nim pomalu přibližoval mrak načechnutých vloček. Byly to tytéž bledé tečky, které viděl předtím. Ty, které se podle všeho přilepí a zůstanou viset na čemkoli v dohledu jako polystyrenové kuličky.

To je ono. Ta... věc.

Mrak vloček teď pokrýval molo a všechny, kteří se na něm tísnili, prodejnu lístků i vodní taxi. Zamířil k helikoptéře jako mlha. Síla rotorů stroje začínala vířit vedoucí okraj vloček do dvou divokých, zrcadlově obrácených spirál podobných dlouhým rohům texaského skotu. Tom byl prudce vytažen do kabiny, kde s ním praštili do sedadla a rychle ho připoutali. Jeho výhled na to, co se děje venku, byl zakrytý vojáky šplhajícími do helikoptéry hned po něm. Cítil, jak se stroj naklonil dopředu, když začal stoupat.

Helikoptéra se otočila a vystoupala jen o několik metrů výš. Pilot očividně preferoval spíš horizontální vzdálenost než vertikální bezpečí a Tom na prchavý moment zahlédl onu ženu s drahými rudými botami, jak ze své paže hořečnatě stírá lepkavé částičky.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Leon zíral na stránku kancelářského papíru a znovu si přečetl načmáraný přepis.

Nevzdávejte to. Pomoc se blíží. Pomoc je na cestě. Tato zpráva je zaměřená především na přeživší ve Spojeném království. Pokud jste schopni cestovat, dostaňte se do prvního září do města Southampton. Na místě budou čekat lodě námořnictva a civilistů, k dispozici dostanete zdravotní pomoc a nouzové zásoby jídla. Ti, kteří požádají o evakuaci, budou posouzeni. Lodě budou kotvit jen dva týdny a odplouvají čtrnáctého září.

Freya míchala nad plynovým hořákem polévku v plechovce. „Posouzeni? Podle čeho? Slušného chování? Znalosti módy? Dobrého vkusu?“

Povzdechl si. „Infekce.“

„Infekce? Z kohokoliv, kdo ji má, jsou teď už jen kosti a hadry. To musí vědět.“

Vzhlédl od listu papíru, když se Freya vytáhla na nohy.

„Hej. Nech mě to –“

Odmávla ho jednou rukou a zamířila ke skříni pro misky. Sledoval její nešikovné pohyby a grimasu na obličej, když si přitlačila ruku k levému boku.

Uvažoval, jestli tím myslí posouzení *fyzické způsobilosti*. Jen ti mladí a úplně zdraví. Brutální výběr lidí. Žádné místo pro nikoho, kdo nedokáže udržet krok.

To, co bylo napsané na tomhle listu papíru, byla slovo od slova zpráva, kterou slyšeli v rádiu. Nic víc. Jen nekonečné opakování předtočené smyčky. Někdo navštívil studio BBC před nimi, slyšel totéž co oni a rozhodl se to přepsat na papír, který pak nechal za konzolí. Pro případ, že by se místnost nakonec ocitla bez elektřiny.

Někdo ohleduplný.

Někdo *další*.

„Tady,“ řekla Freya a podala mu misku a lžici. Usadila se do křesla, vsunula si nohy do otevřených úst spacího pytle a natáhla si ho až ke kolenům.

„Díky.“

„Takže teď s jistotou víme, že tady *jsou* další,“ řekla s úsměvem. „Věděla jsem, že musí. Zatraceně jsem to věděla.“

„Mají lodě... a léky a zásoby.“ Leon strčil lžičku do konzervy, rychle její obsah zamíchal a pak si nabral do misky několik plných lžic hustého vývaru. „Organizovaná pomoc. Ježíši... už bylo na čase.“

„Ten hlasatel v rádiu mi zněl jako Američan.“

Leon přikývl. „Možná, že to tam dokázali přečkat. Možná, že měli rezervní plán.“

„Ne jako naše zbytečná vláda tady.“ Freya si nandala polévku z konzervy. „A pak je tady otázka toho, kdo napsal

tohle," dodala a kývla na kus papíru, který ležel na podlaze mezi nimi.

Leon se na něj také znovu podíval. Přemýšlel o tom, kdy do toho studia asi někdo nakoukl. Před pár týdny? Měsíci? Před rokem? Před dvěma? Nešlo zjistit, jak stará ta zpráva je. Mohla být napsána hodinu předtím, než dorazili, nebo pár dní po vypuknutí viru.

„Prvního září. U toho data není žádný rok, Freyo. Může to být už staré, *hodně* staré.“

„Nebo jsou to současné zprávy. *Ještě pořád* to vysílají.“

Povzdechl si. „Může to být stejný případ jako to samotné BBC... nějaký starý generátor, který někde běží z posledních sil a vysílá zprávu, která už není *aktuální*.“

Freya opatrně otestovala prstem teplotu polévky. Její rty jsou permanentně otupělé a vůbec nic necítí. Mohla by si je spálit a ani by o tom nevěděla.

Další kouzelný příznak její postupující sklerózy.

„To se mi na tobě líbí, Leone...“ odfrkla si.

„Co?“

„Jsi věčný optimista.“

„Cože?“ Zmateně vzhlédl.

„Sarkasmus,“ vysvětlila. „Ty jsi rozhodně ten typ, který vidí sklenici napůl prázdnou, že?“

Chtěl jí odpovědět, že jen nechce, aby si dělali naděje. Táboří v tomhle malém bytě už čtrnáct měsíců a sledují, jak zima přichází a odchází a hned po ní následuje další. Pomalu se projírají regály supermarketu pod nimi a vytváří mezery, které se zvětšují, a díky tomu čím dál snadněji zjišťují, jak dlouho je ještě uživí zbytek těch konzerv.

Další dva roky. Možná tři.

A pak co? Přesunou se na místo nad dalším supermarketem... a budou žít v bezútěšné izolaci a pozorovat, jak v zimě pokrývá střechy sníh a v létě jsou ulice plné kořiv. Vlastně nebudou žít, jen přežívat. Stanou se součástí městské divočiny.

Pár osamělých mrchožroutů.

Nasadil úsměv, aby se připojil k Freyinu nadějnému výrazu. „Na druhou stranu můžeš mít pravdu.“

Freya je vždycky pozitivní, věčně optimistická... silnější, mentálně *mnohem* silnější než on. Uvažoval, zda by byl teď ještě vůbec naživu, kdyby jí nebylo.

Pravděpodobně ne.

„Nemůžeme tady zůstat schovaní navždycky, Leone.“ Opatrně a pomalu přežvykovala svou porci jídla a pak konečně znovu promluvila. „Stejně tu není proč se skrývat. Všechno je pryč. Nic tam venku není. Doslova.“

„Plyn nám dojde dřív než jídlo. A co když bude zima, jako je tahle, i příští rok? A ten další? Jestli bude klima odteď takovéhle, tak jednou umrzeme k smrti.“

„Navrhuješ, že uděláme to, co se tam píše?“ zeptal se a poklepal na papír na zemi. „Chceš se vypravit až nahoru do Southamptonu?“

„Vlastně je to *dole*. Na jihu, a ne na severu. Ale... ano.“

„Co když to nic není? Co když se ten, kdo tu zprávu nahrál, nikdy neukáže? Co když umřeli před dvěma lety?“

„A co když to *něco* je? Co když tady budeme hloupě sedět, a oni přijdou a my bychom mohli být zachráněni, kdybychom zvedli zadky a šli se podívat?“

Přikývl. Umřít, protože člověk nic neudělá, se zdálo horší než umřít kvůli tomu, že něco udělá. Má pravdu.

„A kromě zimy je tam venku co? Virus?“ Shrbila ramena. „Pokud se někde neskrývá s táborovým ohřívačem a spacákem, tak bych řekla, že zamrzl. Je nadobro mrtvý a pryč.“

Leon se znovu podíval na popsanou stránku. „Září... to je kdy? Ode dneška za šest měsíců?“

Přikývla. „Můžeme tady zůstat dalších pár týdnů. Počkat na to, až nebude na cestách sníh... Hej, možná, že i najdeme auto, které ještě pořád funguje.“

„Jak daleko je Southampton?“

„To nevím... dej mi chvilku a podívám se na Google.“ Zasmála se svému úžasnému vtipu.

Leon sklopil pohled k vlastnímu jídlu a promíchal tuhnoucí polévku. Ještě pár minut a vytvoří se na ní povlak. Uslyšel zaskřípání křesla a šustění spacího pytle, když se dívka naklonila dopředu.

Jemně mu na ruku položila tu svou. „Chceš jít domů, Leone? Zpátky do Ameriky?“

Domů. Doma bylo jednou v New Yorku. Určitě to nebylo v Londýně, ani když se máma a Grace snažily ze všech sil začít znovu.

Ony jsou ale pryč, Opičáku. Úplně... úplně... pryč.

„Možná, že je tam někde tvůj táta ještě naživu?“ Stiskla mu ruku. „Možná, že se s ním dokonce setkám?“

Odfrl si. „Můj táta je sobecký haj...“

Je? Nebo byl?

„Z toho, co jsi mi o něm řekl, zní jako totální drsňák.“

„V tom máš pravdu asi z *půlky*.“

PÁTÁ KAPITOLA

Před dvěma lety

Tom Friedmann pozoroval, jak pod nimi rychle ubíhá šedý Atlantský oceán a v malém okénku helikoptéry mizí z dohledu tmavší obrys pobřeží New Jersey.

Doug splnil to, co slíbil. Žádný muž nezůstane pozadu.

I přes to, co si o svém starém vojenském parťákovi v nedávných letech začal myslet, i přes to, že nemilosrdně využívá a pak odhazuje lidi a manipuluje je, i přes to, že je skrz naskrz washingtonský žralok, stále platí, že pokud ten chlap něco slíbí, tak to zatraceně dodrží.

Rozhlédl se po vojácích, se kterými se dělil o nacpanou kabinu helikoptéry. Pět mužů, spíš chlapců, ne o moc starších než Leon, a všichni se zdají vyděšení. Jediné, kvůli čemu nevypadají jako banda vyplašených vysokoškoláků, jsou jejich uniformy a tichá a pevná víra v to, že jim slepé uposlechnutí rozkazů zachrání životy.

Ježíši Kriste.

Zkontroloval si telefon. Samozřejmě bez signálu.

Co to dělám?

Proč tady sakra jsem?

Zpanikařil. Zavolal Dougovi o záchraň-mi-zadek laskavost. A teď je tady. Ve skutečnosti ale potřebuje být v letadle mířícím na východ, do Anglie. Za svými dětmi.

Ježíši. Zavřel oči.

Chytil se stébel naděje. Možná, že ta infekce není ve Spojeném království rozvinutá tak moc jako tady. Možná, že se Jenny podařilo dostat děti bezpečně k domu jejích rodičů. Bylo by to dobré místo, kde by se teď mohli skrývat. Na venkově a o samotě. Mají tam plnou spíž konzervovaného jídla. Byl si docela jistý, že na konci zahrady mají čistou čerstvou vodu. Její otec má starožitnou brokovnici, se kterou střílí hliněné holuby. Je úžasně nepřesná, ale vydá pořádně strašidelnou ránu. Její matka má ostrý jazyk, kterým dokáže muže rozříznout na deset kusů. Bylo by mnohem lepší, kdyby to přečkali tam a netrčeli uprostřed Londýna.

Chytil se svých stébel dost pevně.

Taky... je možné, že tahle nákaza rychle umře.

Jeho znalost epidemiologie pochází z jedné stránky brožurky Federální agentury pro zvládnání krize a několika DVD boxů z Netflixu, ale jedna věc, o které věděl, že *není* filmová blbost, je ta, že rychle působící virus je sám sobě tím největším nepřítelem. Zabít svého hostitele není chytré. Cokoliv to je, a ať už to přišlo odkudkoliv, bude to během týdnů nebo měsíců historií. Určitě.

A pak, Tome, starý brachu, tady budou ty zatracené následky.

Miliony mrtvých. Stovky milionů, možná i miliardy.

Zhroucená infrastruktura. Ohrožené sítě zásob. Nestabilní vládní systémy. Nějaké země si s tímhle poradí mnohem lépe než jiné. Většinou země třetího světa. Zemědělské státy. Například Čína. Možná i Rusko.

Bude chaos. Labilita. Oportunistické zabírání země a zdrojů.

Sakra. A kde nás to všechny nechává? Militarismus a vzájemné šlapání na paty.

A to končí jak? Atomovkami.

Tom znovu otevřel oči a uvědomil si, že jeho mysl uhání až moc dopředu. Všechny podobné starosti budou za několik měsíců řešit prezidenti a vlády a Bůh jim pomáhej, jestli se rozhodnou špatně.

Jeho starosti jsou bezprostřední. Jeho dvě děti a bývalá manželka trčí uprostřed norfolkské krajiny... snad.

ŠESTÁ KAPITOLA

Leon upřeně hleděl na příjezdovou cestu z obou stran ohraničenou malými žulovými sloupy, na jejichž vrcholcích stáli dva větrem ošlehaní a počasím sešlí kamenní sloni. Na cestě rašily do pasu vysoké ostružiny v sebejistých trsech a po obou jejích stranách vykukoval zpod tajícího sněhu přerostlý trávník.

„Tohle je ono... pamatuji si ty staré sloupy a kamenné slony.“

„Tvoji prarodiče jsou bohatí nebo co?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Asi tak trochu.“

Na konci příjezdové cesty mohl vidět bílé zdi, tmavé dřevěné trámy a doškovou střechu domu svých prarodičů. Vzpomínal si na svou poslední návštěvu před čtyřmi roky. Bylo mu třináct, Grace vyzrálých devět a mezi mámou a tátou se vše ještě zdálo být v pořádku.

„Tak co? Jdeme dovnitř?“ zeptala se Freya.

Leon přikývl. Zařadil jedničku a jemně se s Fordem Transit rozjel vpřed. Přešel tak s pocitem zadostiučinění občasně a až příliš sebevědomé větve ostružiní.

Ta příjezdová cesta vám ještě nepatří.

Na pravé straně byl rybníček a vedle něj mechem pokrytá socha Amorka s ošuntělými a strategicky cudně složenými rukama. Nalevo se rozpínala vysoká síť obklopující sněhem pokrytý tenisový kurt.

Vybavoval si, že tam hrál s babičkou tenis. Ona, které bylo lehce přes osmdesát a měla špatná kolena, ho tvrdě porazila. Pamatoval si, že praštil raketou v záchvatu nesportovního hněvu, oddupal pryč a nechal ji tam úplně samotnou. Křičela za ním, aby se vrátil, že mu ukáže, jak přestat odpalovat míčky z kurtu.

Leon sebou při té vzpomínce škulbl.

Prostě jen jedna z mnoha věcí, u kterých si přál, aby se mohl vrátit zpátky v čase a změnit je. Jejich poslední návštěva pro něj byla čtrnáctidenním trucováním. Chyběli mu přátelé, scházel mu přístup k jakémukoliv internetu (jediné, co jeho prarodiče měli, byl jeden z těch starodávných připojení přes telefon a modem) a cítil se totálně zastíněný Grace, která byla v plném útoku šarmem: pro babičku a dědu jen to nejlepších chování a obrovské úsměvy.

Prarodiče k němu byli laskaví, trpěliví a chápaví a on byl naprostý idiot. Dost jasně naznačoval, že upřednostňuje tátovy rodiče.

„Myslíš, že je někdo doma?“

Leon neviděl, že by z komína vycházel nějaký kouř. Bylo dost možné, že nejsou doma, a pokud ano, je pravděpodobné, že z nich není nic víc než jen kosti, hadry, umělé kyčle a protézy.

Byl to jeho návrh se sem po cestě na jih zastavit. Bylo to něco, co chtěl udělat. Stejně to je jen pár mil od cesty, na které byli. Příliš lákavě blízko na to, aby se alespoň nepodívali. I když si teď začínal přát, aby tuhle odbočku nevybral. Místo vypadalo bezútěšně a mrtvě a velké dubové stromy připomínaly tyčící se kostlivce.

Zastavil u vchodových dveří a nadějně zatroubil klaksonem.

„Leone? Víš, že jsou dost pravděpodobně...?“

„Vím.“ Otevřel dveře a stoupl na mokrý kašovité sníh. Freya vylezla na své straně a obešla auto zepředu. Škobrtla a zaklela.

„Jsi v pořádku?“

„O něco jsem zatraceně zakopla.“ Odkopala pryč mokrý sníh a odhalila kořen zkrouceného starého stromu, který vylézal zpod šterku a ledové břechky. „Matka příroda a ten její neústupný, tohle všechno je teď moje‘ postoj.“ Připojila se k němu přede dveřmi z tmavého dubu.

„Jsi si tímhle vážně jistý?“

„Je tu něco, co chci udělat.“

„Co?“

„Jen... hloupost. Záležitost k vyřízení.“

Natáhl se pro velké klepadlo z tepaného železa a těžké dveře se pod jeho dotykem se skřípáním otevřely dovnitř. Vykročil vpřed do chodby za nimi. Ta byla temná, obložená dřevem, a ještě pořád jemně voněla olejem z lněného semínka. Ta vůně ho z nějakého důvodu naplnila nadějí. Málem zavolal „Babi? Dědo?“, ale zarazil se.

Něco je špatně.